

Pietroiu: Orfani crescuți cu ziuă

Locuiesc cu bunicii, într-o casă de tule, pe o stradă lăturalnică, în satul Pietroiu. Sunt două mogâldețe. La 2 ani, băiatul e până la un genunchi de om. Abia leagă cuvintele. Bobo, tot repetă, bobo. L-am găsit la grădinița din sat, alături de sora lui, nici ea mai înaltă de un

stat. Ea are 4 ani. Sunt vioi. Sunt curăței. Sunt fragili. Și fără părinți.

După accident

Bunica e cea care nu ne povestește, ci ne jelește. Îi are în îngrijire de un an și jumătate, asta până când i s-a stins băiatul, tatăl copiilor. A murit la 34 de ani. Nu știe ce afecțiune avea. Maică, se usca așa din picioare. Ea are pensie de handicap, se reface după un accident vascular cerebral. Se reface cu greu. Face câțiva pași prin curte și simte nevoia să se așeze. Nu respiră, ci șuieră. Parcă o ține ceva în piept. Bunicul are și el pensie, tot de handicap. Nu-l găsim acasă. Așa dărâmat cum e, e plecat prin sat, să lucreze cu ziuă. Vede doar umbre. Doar contururi. Pleacă dimineața cu un topor sub braț. Sparge lemne pe la cine are.

Măritată a patra oară

APDSC DIGITAL CAMERA

Mama acestora e deja măritată a patra oară, deși are 25 de ani. Bunica ne enumeră: primul copil îl are la mama ei, la Borcea. Gemenii sunt cu ea. I-a luat abia acum. „Și ăștia doi copii la mine.” De curând, a născut iar, urmează să facă botez. Va fi în chefuri Georgiana Calomfir. Satul o știe drept Victorița. Acum e fugită în satul Traian, în județul vecin, Ialomița. Și-a refăcut viața. „Nu știe că are atâția copii rătăciți prin lume. Pe ăștia doi nu i-a mai văzut deloc.” Victorița a plecat de-acasă când și-a văzut soțul bolind. A plecat în Anglia, la cules banane, prin benzinării. Bunicii au venit din Bordușani, după ce li s-a stins băiatul, să-i crească în căsuța de tule, pentru a nu-și lăsa nepoții să ajungă prin orfelinat.

Iulian și Ana-Maria

Nu vorbește despre mama acestora cu ură. O numește Mireasa. „Da, mamă, a plecat Mireasa după altul și a lăsat copiii, a

lăsat și gemenele la mine, apoi a venit și le-a luat". L-a lăsat și pe primul. Și mai sunt și ăștia doi. I-a găsit singuri în casă. „Toate mamele care e ca ea, să le ia dracu pe toate!” Bunica are 58 de ani, dar la cât este de bolnavă, nu are habar dacă va mai apuca multe răsărituri. Bunicul are 61. Nepoții se numesc Mario-Iulian și Ana-Maria. Bunicul îi duce la grădiniță, dimineața. Ea îi ia. Deși nu sunt 400 de metri, face drumul într-o oră, atât de greu se mișcă. „Trebuie să plec la 10, să ajung până le dă drumul.” Azi, vor mânca, spune bunica, nimic altceva decât ciorbiță.

Oameni săritori

APDSC DIGITAL CAMERA

Au fost ajutați de frații adventiști, au sărit câțiva când au aflat prin ce situație trec. Au venit și câțiva orășeni, fiecare cu ce-a putut. Mai niște hăinuțe. Mai o mână de dulciuri. „Cred în Dumnezeu. Dacă bunul Dumnezeu nu era, nu

puteam ca să-i cresc până acum. Și-am fost foarte bolnavă. Făceam pe mine și una și alta. Și bunul Dumnezeu m-a ridicat. Ca să am credință, ca să am putere pentru copilașii ăștia.” Crede că soluția pentru cei doi nepoți este să fie luați în plasament, de una dintre mătuși. Bunica are o fată la Buliga, ea e cea care vrea să facă acest lucru. Deși are și ea încă 3 copii.

Cloșca de la grădiniță

La grădinița din sat, situația celor doi copii orfani e cunoscută. Educatoarea, aflată în curte, în mijlocul copiilor, pare o cloșcă. Îi privește pe toți cu drag. „Sunt niște frumoși”. Nu pare atât educatoare, cât mămică. Ar vrea ea să-i ia acasă pe cei doi orfani. Georgiana e o zvârlugă. Arată cu mâna: „El e frățiorul meu.” Iar frățiorul stă mai mult în brațele educatoarei. Îi descrie pe scurt: curați, frumoși, cumiți. Dar abia socializează. Au fost aduși recent. „Nu știu ce fel de mame pot fi unele femei.” Ana-Maria țopăie și agită o cumpănă. Mario-Iulian e tot rușinat. Dar știe să bată palma. Șmecherește. Până la Dumnezeu, cineva trebuie să aibă grija lor. Oamenii. Din păcate, până și aceștia sunt din ce în ce mai puțini. Și mai răi.